

Beyanat ve Tenvirler

Bandırma / Edincik'ten Ali Karakaş: “Beyanat ve Tenvirler adlı risalenin ehemmiyeti nedir? Siyasî olaylardaki isabeti üzerinde durur musunuz?”

BEYANAT VE TENVİRLER KENDİ ALANINDA BİR İNCİDİR

Beyanat ve Tenvirler adlı eser, siyaset anlayışımıza bir yol haritası olsun diye, Risale-i Nur'daki siyasî muhtevalı mektupların bir araya getirilmesiyle oluşan bir risaledir.

Müellifi Bediüzzaman Said Nursî'dir.

Hazırlayanı Zübeyir Gündüzalp'tir.

Beyanat ve Tenvirler başta Nurcular için hazırlanmış, Nurculara Risale-i Nur'dan derli toplu bir siyaset rehberi olması amacıyla derlenmiş bir eserdir. Hedef kitlesi birinci plânda Nurcular olmakla beraber, kamuoyunu bilgilendirmek açısından da önemlidir.

Nurcuların siyasî kanaatlerini merak eden, kamuoyunun, araştırmacıların ve siyaset-bilimcilerin, bu konuda yararlanabilecekleri temel kaynaktır. Risale-i Nur'un “içinden” bir kaynaktır. Hariçten yazılmış yorumlar değildir. Mektupları lâhikalardan ve çeşitli risalelerden aynen ve yorumsuz alınmıştır.

Bu fonksiyonuyla Beyanat ve Tenvirler, risaleler içinde hususî bir yere sahiptir, alanında bir incidir, önemli bir boşluğu doldurmaktadır.

Doğru bir siyasî rehber arayan herkes Beyanat ve Tenvirler'i okumalıdır!

DİN VE SİYASET

İnsanların bilir bilmez hakkında çok konuştuğu ve maalesef çok da yanıldığı iki meseleden birisi din ise, diğeri siyasettir. Saati arıza yaptığında saatçiye başvuran insan, konu din ve siyaset olunca kendisini uzman sayıyor.

Öyle ki, bu konuda ehil bir el aramayı ve meseleyi ehline danışmayı zait görüyor.

Hatalardan da kurtulamıyor.

Oysa ehil bir ses olarak Bediüzzaman yanı başımızda duruyor!

Bediüzzaman, din adına siyaset yapmayı doğru bulmadığı gibi, Nurculuk adına da siyaset yapmayı doğru bulmamıştır. “Risale-i Nur şakirdleri dünya siyasetine ve cereyanlarına ve maddî mücadelelerine karışmıyorlar ve ehemmiyet vermiyorlar ve tenezzül etmiyorlar”¹ demiştir.

Fakat Bediüzzaman Nurculara da, dindarlara da, insanlara da, siyaset dünyasına da şahane siyasî prensipler bırakmıştır.

Duygularımıza kapılmadan bu prensipleri almamız gerekiyor.

Aksi takdirde saltanata sarılmak, saltanattan medet beklemek ve dahası saltanatı (siyaseti) din haline getirmek, hesabını veremeyeceğimiz ağır bir vebal olur.

Unutmayalım: “Saltanat-ı dünyevîye aldaticıdır.”²

HÜRRİYET-İ ŞER’İYE DÂVÂSİ

Dört halife devrinde hürriyet-i şer’iye şahane yaşandı. Dört halifenin dördü de Müslümanların başı olmaktan azamî içtinap ettikleri halde, sahabeler tarafından bu göreve seçildiler. İlk otuz yılda hilâfet, hürriyet-i şer’iye esası üzerine kuruldu ve devam etti. Ve nihayet, “Hilâfet otuz yıldır. Ondan sonra yakıcı saltanat dönemi başlar.”³ hadisinin mânâsı tahakkuk etti.

Dört halife devrinden sonra, gerek Şia, gerek Hariciler, gerekse Muaviye, din adına siyaset yapmayı dinî anlayışlarının özü saydılar. Bu sebeple kavga ve gürültü çoğaldı.

Hazret-i Hüseyin Efendimiz (ra) ise Hulefa-i Raşidin döneminde olduğu gibi yine hürriyet-i şer’iyeyi savundu. Nihayet bu dâvâyı başına havale eyledi ve şehid oldu.

Böylece hilâfet devrinden saltanat, melikler ve krallıklar devrine geçilmiş oldu.

Ve şeriatın bir siyasî prensibi olan “hürriyet-i şer’iye” unutulmaya terk edildi.

Tâ ki, Hilâfet-i Âliye-i Osmaniye’nin sonuna kadar! Osmanlı’nın sonunda Bediüzzaman, Hazret-i Hüseyin’in (ra) bıraktığı yerden bu dâvâyı aldı ve âlem-i İslâm’ın siyasî hayatına tekrar kazandırdı.

NURCULARIN SİYASÎ DURUŞLARI

Bediüzzaman o gün hürriyet-i şer’iye ve meşrûtiyet-i meşrûa dediği bu şer’î ve siyasî prensibe, 1950’den sonra “demokratlık” adıyla yine sahip çıkmış ve savunmuştur.

Bediüzzaman konjonktürel olarak değil, şeriatın siyaset prensibini böyle yorumlamış ve ortaya koymuştur.

Dolayısıyla Nurcular seçimde “demokratlık” manasını ikame etmek üzere--bir vatandaşlık hakkı olarak—oy kullanırlar. Ama bundan başka; Nurculuk adına aktif siyasete girmezler, Nurculuk adına devlet kurumlarına sızmaya çalışmazlar, Nurculuk adına “paralel devlet” oluşturmazlar, oylarına karşılık rant gözetmezler, hükümetle maddî çıkar kavgasına girmezler.

Ancak hükümet de, demokrat ise eğer, iradesini halkın iradesi ile ve halkı temsilen meclis iradesi ile belirler, halkın ve meclisin iradesinden başka bir iradeye boyun eğmez, darbeci bir iradeyi esas alarak hür teşebbüsleri yasaklamaya çalışmaz!

Netice itibariyle, ister seçenler, ister seçilenler açısından bakalım; Beyanat ve Tenvirler’i tarih bir kez daha haklı çıkarmıştır.

Dipnotlar:

- 1- Şuâlar, s. 243.
- 2- Mektubat, s. 100.
- 3- Müsned, 5:220, 221, 273; Ebû Davud, Sünnet: 8; Tirmizi, Fiten: 48.